

Sygn. akt I C 602/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2018r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Poręba

Protokolant: prot. sąd. Paulina Polecka

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2018 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. P. kwotę 2.500 zł (dwa tysiące pięćset) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałej części powództwo oddala,

III. zasądza od powódki A. P. na rzecz pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 956,38 zł (dziewięćset pięćdziesiąt sześć 38/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Sączu od powódki A. P. kwotę 513, 83 zł (pięćset trzynaście 83/100) i od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 233,55 zł (dwieście trzydzieści trzy 55/100) tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych ze środków Skarbu Państwa.

Z./

- (...)

- (...)

- (...)

Dnia 09 maja 2018 roku Sędzia:

sygn. akt I C 602/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 maja 2018 r.

Powódka A. P., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w pozwie z dnia 29 kwietnia 2016 roku domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 8 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (k. 1-4, 156-157).

W uzasadnieniu podniosła, iż w dniu 4 grudnia 2015 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w czasie którego na tył pojazdu, którym poruszała się powódka najechał inny samochód. Poza uszkodzeniem pojazdu powódki również ona sama doznała obrażeń ciała, jednak udała się w dalszą drogę, będąc w szoku. Po przybyciu do domu u powódki pojawiły się silne bóle głowy i szyi, następnego dnia udała się na (...) w N., gdzie stwierdzono u niej skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Powódka nosiła kołnierz ortopedyczny, przyjmowała leki, przebywała na zwolnieniu lekarskim do dnia 21 grudnia 2015 roku. Przed wypadkiem powódka była osobą towarzyską, aktywną, pracowała zawodowo. Do chwili obecnej odczuwa bóle głowy i szyi, ograniczyła uprawianie sportu, aktywność w domu. Na krzywdę powódki składają się związane z urazem cierpienia fizyczne i psychiczne. Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie. Pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia, uznając, iż nie ma u powódki żadnych trwałych następstw wypadku.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego (k. 139-143).

W uzasadnieniu podał, iż po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia co do zasady, jednak nie ma podstaw do wypłaty świadczenia. Lekarz orzekający w (...) S.A. nie orzekł trwałego uszczerbku na zdrowiu u powódki, także okoliczności zdarzenia z dnia 4 grudnia 2015 roku nie dają podstaw do uznania, iż w tym zdarzeniu doszło do obrażeń ciała powódki uzasadniającego wypłatę zadośćuczynienia. Pozwany nie kwestionował powstania niewielkich uszkodzeń w pojeździe powódki, jednak ich charakter wskazuje w jego ocenie, iż nie mogło dojść w wyniku takiego uderzenia do istotnego przemieszczenia powódki i w konsekwencji do uszkodzeń jej ciała. Z oświadczenia sprawcy zdarzenia wynika, iż do najechania na tył pojazdu powódki doszło w czasie powolnego przesuwania się w kolejce do poboru opłat na autostradzie (...). Także dostarczona dokumentacja medyczna nie potwierdza zmian pourazowych i trwałych następstw kolizji. Samo zaś uczestnictwo w kolizji nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania roszczeń.

Strony podtrzymały swoje stanowiska w toku postępowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2015 roku na Autostradzie (...) przed punktem poboru opłat w M. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem powódki A. P., kierującej pojazdem marki O. (...) nr rej (...), podczas którego jadący za nią kierujący pojazdem M. (...) nr rej. (...) AX wjechał w tył pojazdu powódki, powodując niewielkie uszkodzenia pojazdu. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie.

dowody: (bezsporne, kopia oświadczenia sprawcy k. 151-153, wydruk fotografii k. 149-150).

Po powrocie do domu powódka odczuwała dolegliwości bólowe głowy i szyi, a zastosowane leki przeciwbólowe nie przyniosły pełnej ulgi – w związku z tym następnego dnia udała się na Szpitalny Oddział Ratunkowy Szpitala (...) w N., gdzie stwierdzono u niej skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Zalecono noszenie kołnierza szyjnego oraz leki przeciwbólowe, jak też kontrolę w poradni ortopedycznej za 10 dni (wystawiono skierowanie). W dniu 21 grudnia 2015 roku powódce zdjęto kołnierz, zalecono kontrolę za 4-5 tygodni. Powódka powróciła wówczas do pracy.

Przed zdarzeniem powódka nie leczyła się, była osobą aktywną, uprawiała sport (regularnie chodziła na siatkówkę, siłownię i basen, także wycieczki górskie). Uczestniczyła w życiu towarzyskim, pracowała zawodowo – jest wychowawcą w domu dziecka. Po zdarzeniu w pracach domowych i opiece nad dziećmi pomagali powódce rodzice, a także jej mąż. Przez dwa tygodnie powódka była na zwolnieniu lekarskim. Przez jakiś czas skarżyła się na bóle głowy i karku, zwłaszcza w nocy, przez kilka dni praktycznie ciągle leżała, potem jeździła na zabiegi rehabilitacyjne. Powódka

jak twierdzi nie powróciła do żadnych zajęć dodatkowych. Z powodu bólu głowy, kręgosłupa i drętwienia ręki powódka odbyła wizytę u neurologa – dostała skierowanie na rezonans. Nadal zażywa doraźnie leki przeciwbólowe.

(**dowody:** dokumentacja medyczna – karta informacyjna leczenia ambulatoryjnego k. 5, skierowanie do poradni specjalistycznej k. 6, historia choroby k. 7, zwolnienie lekarskie k. 8, skierowanie k. 174-175, zeznania świadka P. P. – nagranie z rozprawy z dnia 14.10.2016 r. 00:05:37-00:19:24, zeznania świadka S. O. – nagranie z rozprawy z dnia 14.10.2016 r. 00:21:36-32:35, zeznania powódki – nagranie z rozprawy z dnia 14.10.2016 r. – 00:33:54-00:49:01

Obrażenia ciała stwierdzone u powódki po wypadku skutkowały krótkotrwałym rozstrojem zdrowia – nie spowodowały uszczerbku na zdrowiu ani trwałego, ani długotrwałego, zarówno w aspekcie ortopedycznym, jak i neurologicznym. Rokowania na przyszłość są dobre, a prawdopodobieństwo pogorszenia się stanu zdrowia powódki w następstwie wypadku – znikome. Powódka odczuwała silne dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i głowy w pierwszej dobie po wypadku – dolegliwości te utrzymywały się przez kilka tygodni po wypadku jednak stopniowo się zmniejszały, powódka wymagała stosowania doraźnie leków przeciwbólowych, nie wymagała jednak opieki i pomocy osób drugich z powodu stanu zdrowia. U powódki nie stwierdza się trwałych następstw urazu – zmiany zwyrodnieniowe potwierdzone w badaniu MR są samoistne, nie mają związku z wypadkiem. Zarówno wygląd, jak i oś kręgosłupa są prawidłowe, podobnie ruchomość czynna i bierna kręgosłupa szyjnego. U powódki występuje bolesność uciskowa punktu potylicznego po lewej i niewielka bolesność uciskowa mięśni karku po lewej. Badanie stanu i siły mięśni obręczy i całych kończyn górnych nie wykazało nieprawidłowości, podobnie nie wykazały patologii: badanie nerwów czaszkowych i obwodowych, objawów korzeniowych szyjnych i czucia powierzchownego dermatomów głowy, szyi i kończyn górnych oraz badanie czucia głębokiego szyi i kończyn górnych oraz odruchów ze ścięgien ramienia, przedramienia i ręki obu kończyn górnych.

(**dowód:** opinia sądowno – lekarska z dnia 8.12.2016 r. k. 184, opinia uzupełniająca z zakresu ortopedii k. 210, opinia biegłej neurolog z dnia 23.08.2017 r. k. 227-228, opinia uzupełniająca k. 244)

Powódka, za pośrednictwem (...) sp. z o.o. w K. dokonała zgłoszenia szkody pozwanemu. W procesie likwidacji szkody pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia co do zasady, jednakże na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ustalił, że u powódki brak jest trwałego uszczerbku na zdrowiu i decyzją z dnia 5 lutego 2016 roku odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

(**dowody:** kopia decyzji z dnia 5.02.2016 r. k. 9, kopia orzeczenia lekarza orzecznika k. 147-148)

Sąd oparł się w swoich ustaleniach na niespornych twierdzeniach stron oraz przeprowadzonych dowodach. Złożone do akt sprawy dokumenty medyczne powódki nie były kwestionowane przez pozwanego i nie budziły wątpliwości Sądu. Wynikające z nich okoliczności stały się więc podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych.

Sąd uznał również za częściowo wiarygodne zeznania powódki i świadków P. P. oraz S. O.. Brak było podstaw do kwestionowania tych zeznań w zakresie, w jakim dotyczyły samopoczucia powódki po zdarzeniu, pomocy udzielanej jej w pracach domowych i opiece nad dziećmi przez osoby najbliższe. Jednocześnie ocena tych zeznań w powiązaniu z wnioskami zawartymi w opiniach biegłych wskazuje, iż mają one częściowo charakter subiektywny, nie znajdujący jednak potwierdzenia w dokumentacji. W szczególności nie budzi wątpliwości, iż powódka subiektywnie odczuwała dolegliwości w opisywany przez siebie sposób, ograniczyła swoją aktywność, a najbliżsi zapewniali jej pomoc w codziennym funkcjonowaniu. Jednocześnie z opinii biegłych ortopedy i neurologa wynika jednoznacznie, iż nie była to sytuacja powodująca konieczność zapewnienia takiej pomocy ze strony osób trzecich, a uraz nie skutkował żadnym uszczerbkiem na zdrowiu, a jedynie krótkotrwałym rozstrojem zdrowia. Z kolei dolegliwości były najsilniejsze w pierwszej dobie po zdarzeniu, potem natomiast stopniowo ustępowały. Jeżeli powódka jak twierdzi zrezygnowała z zajęć dodatkowych to przyczyny tego należy upatrywać w czymś innym niż zdarzenie drogowe. Nieudowodnione jest twierdzenie powódki aby w wyniku zdarzenia zrezygnowała z części aspektów swojego życia zawodowego tj. kontynuacji przewozu osób.

Z tych względów zeznania powódki i świadków zostały ocenione w świetle wniosków zawartych we wskazanych opiniach biegłych specjalistów.

W zakresie następstw wypadku i braku uszczerbku na zdrowiu powódki Sąd oparł się na przedstawionej dokumentacji medycznej w powiązaniu z treścią opinii biegłego W. S. oraz biegłej R. C.. Opinia pierwotnie opiniującego neurologa nie mogła stanowić dowodu w sprawie z uwagi na zarzuty podniesione przez powódkę, odnośnie wcześniejszego orzekania przez tego biegłego w jej sprawie w postępowaniu likwidacyjnym. Biegli – zarówno ortopeda, jak i ostatecznie opiniująca neurolog zgodnie zaopiniowali, iż u powódki nie doszło do trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jedynie do krótkotrwałego rozstroju zdrowia, nadto wypowiedzieli się na temat obecnego stanu zdrowia powódki i prognoz na przyszłość. Biegli zgodnie zaopiniowali również, iż zmiany zwyrodnieniowe stwierdzone w badaniu nie mają związku z urazem ale mają charakter samoistny. Opinie są w ocenie Sądu rzetelne, jasne i pełne, ponadto biegli ustosunkowali się wyczerpująco do zarzutów podniesionych przez powódkę w opiniach uzupełniających, przez co należało uznać te zarzuty za niezasadne.

Mając na uwadze stanowcze wnioski biegłych zawarte w opiniach oraz całokształt dowodów Sąd oddalił wniosek dowodowy powódki o dopuszczenie dowodu ze skierowania na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 28 lutego 2017 roku. Dowód ten miał być przeprowadzony na okoliczność, iż leczenie powódki trwa, jednakże pomijając fakt, iż dowód był spóźniony to okoliczność ta była uwzględniona w opinii biegłych.

Mając powyższe na uwadze sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do oceny roszczenia powódki.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. za 2003 roku, nr 124, poz. 1152), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, lub rozstrój zdrowia bądź też utrata zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Powódka w niniejszej sprawie dochodziła zadośćuczynienia w związku z wypadkiem z dnia 4 grudnia 2015 roku.

Art. 444 § 1 i 2 k.c. stanowi, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Z kolei art. 445 § 1 k.c. stanowi, że w takich wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Należy zaznaczyć, iż treść art. 445 k.c. pozostawia z woli ustawodawcy swobodę sądowi orzekającemu w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i pozwala w okolicznościach konkretnej sprawy uwzględnić indywidualne właściwości i subiektywne odczucia osoby pokrzywdzonej (por. wyrok z dnia 19 maja 1998 roku II CKN 756/97, niepublikowany).

W przedmiotowej sprawie pozwany co do zasady uznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia, kwestionował jednak zasadność wypłaty zadośćuczynienia z uwagi na brak uszczerbku na zdrowiu powódki.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego w ocenie Sądu Rejonowego przyjąć należało jednak, iż żądanie wypłaty zadośćuczynienia zasługuje na uwzględnienie w części.

Przepisy Kodeksu cywilnego przewidują bowiem wypłatę zadośćuczynienia nie tylko w przypadku trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, ale także m.in. w razie wywołania rozstroju zdrowia (art. 445 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c.). Rozstrój zdrowia – w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. – wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (por. Gudowski Jacek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, wyd. II, WKP 2018).

Powódka – jak wynika z opinii biegłych – nie doznała w wyniku zdarzenia z dnia 4 grudnia 2015 roku uszczerbku na zdrowiu, który miałby charakter trwały bądź długotrwały, jednak zdarzenie to skutkowało u powódki rozstrojem zdrowia. W wyniku zdarzenia A. P. doznała skręcenia odcinka kręgosłupa szyjnego, co znajduje potwierdzenie w dokumentacji medycznej. Powódka odczuwała z tego powodu ból szyi i kręgosłupa, który stopniowo ustępował, ale w opinii biegłej neurolog trwał przez kilka tygodni po zdarzeniu i wymagał doraźnego stosowania leków przeciwbólowych. Powódka do dnia 21 grudnia 2015 roku nosiła kołnierz szyjny, była w tym czasie ograniczona w wykonywaniu prac domowych, nie mogła wykonywać pracy zawodowej - pozostawała na zwolnieniu lekarskim. Niewątpliwie z faktem unieruchomienia szyi także wiązały się pewne niedogodności (ograniczenie ruchu, trudności w znalezieniu odpowiedniej pozycji do snu). Zdarzenie miało miejsce w okresie przedświątecznym, co również wpływało negatywnie na samopoczucie powódki.

Należy z drugiej strony jednak zgodzić się z pozwanym, że okoliczności zdarzenia drogowego, do którego doszło w punkcie poboru opłat na autostradzie, przy minimalnej prędkości pojazdów przemawiają za tym, że najechanie na tył pojazdu powódki nie mogło spowodować tak drastycznych, długotrwałych i nadal trwających dolegliwości, o których zeznawała. Poza krótkotrwałym bólem, dyskomfortem, ograniczeniem ruchowym w odcinku szyjnym, koniecznością pewnej pomocy ze strony rodziny w pracach domowych nie można mówić o żadnych innych konsekwencjach zdarzenia. W szczególności nie są nimi podnoszone przez powódkę ograniczenia aktywności pozazawodowej i zawodowej czy też nadal istniejące dolegliwości bólowe. Jeżeli takie występują a tego negować nie można, to są one wynikiem samoistnego schorzenia – zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa.

Sąd, opierając się na opinii biegłych, miał na uwadze, że powódka - mimo subiektywnie odczuwanej takiej potrzeby - nie wymagała ze względów zdrowotnych tak intensywnej jak wynika to z zeznań, pomocy osób drugich po zdarzeniu (nie było wskazań medycznych ku temu), a obecne badanie przez lekarzy ortopedę i neurologa nie ujawniło żadnych nieprawidłowości w zakresie ruchomości kręgosłupa, stanu i siły mięśni obręczy i kończyn górnych, ani w zakresie neurologicznym, a rokowania na przyszłość są dobre. Na podstawie wskazanych opinii biegłych należy uznać, iż również rezygnacja z aktywności sportowej nie jest obecnie uzasadniona zdrowotnie, a jedynie wynika z osobistej decyzji powódki.

W związku z powyższym, Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego powziął przekonanie, że jakkolwiek powódka nie posiada trwałych czy długotrwałych następstw urazu, to jednak zdarzenie z dnia 4 grudnia 2015 roku było źródłem negatywnych przeżyć psychicznych oraz dolegliwości bólowych, w związku z czym roszczenie o zadośćuczynienie jest usprawiedliwione co do zasady. Kwota żądana przez powódkę jest jednak zdaniem Sądu zawyżona - adekwatna do pełnego zrekompensowania krzywdy doznanej przez powódkę w wyniku urazu jest w ocenie Sądu kwota 2.500 zł. Jest to suma, która zrekompensuje powódce jej cierpienia fizyczne i psychiczne związane ze zdarzeniem z dnia 4 grudnia 2015 roku, a zarazem będzie stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość. Brak jest podstaw do zasądzenia kwoty wyższej, mając na uwadze wnioski płynące z opinii biegłych lekarzy.

W konsekwencji takich ustaleń Sąd orzekł jak w punkcie I i II wyroku, zasądając na rzecz powódki od pozwanego kwotę 2 500 zł, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (tj. 29 kwietnia 2016 roku) do dnia zapłaty, w pozostałej części powództwo oddalając jako nieuzasadnione.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na zasadzie art. 100 k.p.c. Powódka wygrała proces w 31,25 %, a przegrała w 68,75 %, poniosła koszty procesu w kwocie 2.917 zł. (opłata 200 zł., pełnomocnik 2.417 zł., zaliczka 300 zł.). Pozwany poniósł koszty procesu w wysokości 2.717 zł. (pełnomocnik 2.417 zł., zaliczka 300 zł.). Łączna wartość kosztów procesu to kwota 5.634 zł., 31,25 % z tego to kwota 1.760,62 zł. (udział pozwanego w kosztach) a 68,75 % to kwota 3.873,37 zł. (udział powódki w kosztach) - wobec czego powódka winna zwrócić pozwanemu kwotę 956,38 zł. jako różnicę pomiędzy poniesionymi przez niego kosztami 2.717 zł. a tymi wynikającymi z rozstrzygnięcia tj. 1.760,62 zł.

W punkcie IV wyroku, również proporcjonalnie do wyniku procesu Sąd nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od powódki kwotę 513,83 zł, a od strony pozwanej kwotę 233,55 zł tytułem wydatków wyłożonych tymczasowo ze

środków Skarbu Państwa na poczet wynagrodzenia biegłych – wydatki te łącznie wyniosły 1.347,39 zł., w kwocie 600 zł. zostały pokryte z zaliczek a w pozostałej części tj. 747,39 zł. ze Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 602/16

Z)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)